

[Prieme.]

den Udtalelse og det Forslag, der er fremsat fra Handelens Side, et Forslag, hvis Fordele er umiskendelige, først og fremmest fordi det er delt i to Dele, saaledes at man skiller Lovforslaget om Nationalbanken fra Lovforslaget om Landets Import- og Eksportforhold.

Jeg tror, det vilde være gavnligt for den kommende Tid, at vi fik en Lov, der var mere smidig og mere egnet til at benyttes i de Forhandlinger, der skal føres med udenlandske Regeringer, en Lov, der ikke i saa høj Grad kan benyttes mod os som den Lov, den højtærede Minister har forelagt Forslag om, en Lov, der i højere Grad kan benyttes af os, en Lov i Lighed med det Forslag, der er fremsat af de Repræsentanter fra Handelens Side, der deltog i Arbejdet i det nedsatte Afviklingsudvalg.

Rager: Med Hensyn til den principielle Indstilling over for nærværende Lovforslag kan jeg ganske henholde mig til de Udtalelser, som mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, har fremsat. De Bemærkninger, jeg gerne vil gøre, tager Sigte paa nogle Enkeltheder i Lovforslaget.

Det har altid forekommet mig underligt, i hvert Fald de sidste Gange, vi har haft disse Love til Forhandling, at Erhvervenes Repræsentanter i alt for høj Grad har sat deres Kræfter ind paa, hvorledes de kunde faa Loven afviklet, og efter mit Skøn i for ringe Grad har interesseret sig for, hvorledes Loven blev formet, hvis man maatte regne med en Fortsættelse paa længere Sigt. En Forhaabning om en Fortsættelse paa længere Sigt har jeg ikke, men paa den anden Side at afvise den Mulighed er udelukket, og derfor forekommer det mig, at den Stand, der naturligvis lider under Loven, maatte være interesseret i at søge, om der ikke i Loven er Ting, der virker særlig generende, og som, uden at Loven forfusktes, kunde blive rettet.

Da vi første Gang gik til en Lovgivning paa dette Omraade og ogsaa de næstfølgende Gange, maatte man basere den enkelte Importørs Importmængde paa et vist tidligere Beløb, og da valgte man naturligt Importen i 1931. Men det er dog en given Ting, at jo længere vi kommer bort fra 1931, des daarligere bliver dette Grundlag at bygge videre paa for et Erhverv som Handelen, hvor Forholdene veksler endnu hurtigere vel end i noget andet Erhverv.

Og derfor rejser sig det Spørgsmaal:

Er det muligt at finde et Fordelingsgrundlag over for de enkelte Importører i Dag, der er mere retfærdigt end det Grundlag fra 1931, som nu efter mit Skøn maa kaldes forældet? Jeg indrømmer, at en Løsning her er jeg ikke i Stand til at give. Det er en Ting, som maaske kan undersøges i Udvalget, men nogle enkelte Punkter kan man dog pege paa. Man kan pege paa dette, at der finder en vis Handel Sted med Valutaattester, og jeg tror, alle vil indrømme, at dette er uheldigt, ikke er paa sin Plads. Man har ligefrem organiseret clearing-Kontorer, og jeg mener, at det i Udvalget maa overvejes, om der ikke i Lovforslaget bør indføres en Bestemmelse, hvorefter saadanne clearing-Kontorer er forbudt. Og gaar vi videre, saa kunde man vel tænke sig — uden at jeg ved, om det Eksempel, jeg nu fremmaner, er forekommet i det praktiske Liv, jeg tager det kun for at gaa helt ud til Grænsen, for at vise, hvad det er, jeg hentyder til —, man kunde vel tænke sig en Mand, der i 1931 drev en Importforretning, hvori han beskæftigede et stort Personale og havde en lille Kapital løbende rundt. Hvis denne Mand har afviklet sin Forretning i Løbet af 1933, saa sidder han endnu og har Ret til at faa disse Valutaattester, som han i visse Brancher omgaende kan gaa hen og gøre i Penge. Dette er selvfølgelig ikke nogen heldig Følge af Loven, og jeg vil henstille, at vi i Udvalget tager det op til Overvejelse, om man ikke kan forlange at enhver Importør, at han, samtidig med Indsendelsen af sin Valutaattestbegæring skal afgive en Erklæring paa Tro og Love om, at de Valutaattester, han maatte faa tildelt, kun vil blive anvendt i hans egen Forretning og til Indkøb for hans Regning. Man kan sige, at dette er igen at foreslaa nye Bindinger for Handelen, men jeg gør opmærksom paa, at det er ikke Bindinger, der virker generende, men, hvis de kunde realiseres, vilde være i Handelens egen Favør, idet de vilde beskytte den virkelig legitime og arbejdende Handel; det vilde kun gaa ud over dem, der lever højt paa de Fejl, der opstaar, fordi vi endnu holder paa Grundlaget af 1931.

Det er sagt i sin Tid, og det mener jeg ikke kan tages tilbage, at hidtil givne Valutaattester indkaldes ikke, de er een Gang givet. Men for fremtidige Valutaattesters Vedkommende vil jeg mene, at naar en Attest, der er givet en Mand, har løbet tre Tildelingsperioder igennem og ikke bliver anvendt i den fjerde — en Valutaattest er f. Eks. givet den 1. Januar 1934 og kommer ikke til Anvendelse i Tildelings-